buiten dienst

nr. 24

23 juni 2021
anarchistische krant

De maffia van de MIVB

Padrone MIVB is de grootste van de hoofdstad. Zet mensen uit alle wijken aan het werk. *Geen werk? Ga eens bij MIVB aankloppen. Er werkt een neef van mij voor hem; en ook een nonkel. Hij kan een goed woordje voor je doen.* En zo krijgen we voor ons: een hechte familie, die het voor elkaar opneemt. Die de rangen sluit wanneer ze bedreigd wordt van buitenaf.

Zijn territorium, spreidt zich uit over de hele stad. Zijn boodschap, is duidelijk: *Ne touchez pas à la STIB*. Bevriende kanalen worden ingeschakeld. Schandaal wanneer een tram bekogeld wordt door kwade of speelse jongeren, tamtam op tv, in de kranten, op de radio. Of nog… Vorige maand werd een digitale boodschap verspreid door de federale politie, die TV-kijkend België opriep om de mensen te verlinken die het metrostation Horta vandaliseerden met verf in alle kleuren van de regenboog.

Zijn boodschap, is duidelijk: hij is de baas op zijn territorium. Camera's, identiteitscontrole via Mobib, portieken. Intimidatie met controleacties, beveiliging met security en flikken. En voor wie niet meewil… *We houden jullie in het oog…En we weten jullie te vinden. Boetes, boetes, betalen, geld betalen, we kloppen het geld uit uw zakken.* **Gerechtsdeurwaarder Modena** komt het geld innen, afpersen, met bedreiging, komt de overtreders terroriseren in hun woonplaats.

Zijn vrienden, zijn talrijk. De machtigen lopen hand in hand, en hun honden spannen samen. De één begint te blaffen, en de andere volgt. De één roept om hulp, en de andere biedt het aan. Flikken op de trams, de bussen, de metro's. Ter verdediging van de orde op het territorium van MIVB. Of nog… Vorige week, werden enkele antifascisten achtervolgd door relflikken. Toen zij de metro indoken, weigerde de chauffeur die arriveerde zijn deuren te openen. Voor de ogen van iedereen sloegen de flikken erop los, boven de grond moedigden neonazi's hun geüniformeerde broeders aan. Eén jongen werd afgevoerd door de ambulance, hij had een hartstilstand en is moeten gereanimeerd worden. **Dit gebeuren werd niet opgevolgd door een massale spontane staking van de MIVB, zoals dit wel gebeurt, elke** >

Opstand in de gevangenis van Brugge

Midden juni weigerden een dertigtal gevangenen om terug naar de cellen te gaan na de wandeling. Daarop volgden eerst gevechten met de cipiers en vervolgens met de interventie-eenheden van de federale politie. Pas tegen 22u werd de doodse orde hersteld. Ondertussen waren de gevangenen al begonnen met de enige mogelijke hervorming van de gevangenis: de vernietiging ervan. Hekken, meubilair, camera's,... werden kapotgeslagen en een beginnende brand begeleidde de eisen van de gevangenen, die vitale noden onder woorden brachten. De directie weigerde evenwel om op hun eisen zoals minder wachttijd voor bezoekers, meer wandeling, meer faciliteiten in de cellen,... in te gaan. De pers, degoutant als altijd, vond het gepast om die eisen te omschrijven als: "de gevangenen van Brugge willen een luxe-gevangenis". Daarnaast haastte Laurent Sempot, adjunct van de baas van de Belgische gevangenissen Hans Meurisse, zich om de opstand te veroordelen. Hij vergat ook niet om alle gevangenen nog eens aan te manen om te berusten en te aanvaarden wat bovenaan beslist wordt.

Solidair met degenen die in opstand komen tegen deze gevangeniswereld, zowel binnen als buiten. Laten we elke gelegenheid aangrijpen om aan de journalisten, die lakeien van de macht, en aan de verantwoordelijken van de gevangenis, de stront terug te voederen die uit hun bakkes komt.

Vuur voor de collaborateurs !

Eén van de manieren om de gevangenis aan te vallen is om de radertjes die haar doen bestaan en doen draaien aan te pakken, zoals bijvoorbeeld de bedrijven die geld verdienen met opsluiting. In Leopoldsburg werden zo een tijdje geleden drie wagens van de Bank van de Post in brand gestoken. Die bank beheert de bankrekeningen van de gesloten centra en de gevangenissen en collaboreert op die manier aan de opsluiting.

> **keer wannneer er een collega aangevallen wordt.**

Eén grote familie, die de rangen sluit en het voor zijn leden opneemt wanneer er een probleem is. *Maar wat is het probleem?* Dat het leven ondraaglijk is voor velen, die dag in dag uit gepest worden door de machtigen en hun technieken en middelen om anderen uit te persen en in de rangen te houden? Dat de trams als gekken moeten rijden om hun uurrooster aan te houden, het kapitalisme en de heersende klasse te dienen? Of dat voetgangers niet goed opletten wanneer ze oversteken en dan maar overreden worden? **Hetgeen gerechtvaardigd werd op massale schaal, in alle media**, als “antwoord” op het stijgend aantal van dit soort ongelukken. *Wat is het probleem?* Dat er machtigen en rijken zijn, en dat ze waakhonden hebben, die hun dienen, zonder na te denken, slaafs, omdat ze een bot toegeworpen krijgen, en blij zijn ergens bij te horen. **Ten koste van alle anderen.**

Waar zijn de slechte zonen en dochters van de MIVB? Elke keer wanneer er geroepen wordt om veiligheid, om politie, om camera’s? Waarom hebben zij niet gestaakt, tegen de invoer van Mobib, of de portieken? Waarom blijven zij werken voor deze vervoersmaatschappij die een brutaal offensief voert tegen alle armen, alle mensen zonder papieren, iedereen die de wet durft overtreden? Waarom leggen zij het werk niet neer wanneer er “controleoperaties” zijn, massaal boetes uitgedeeld worden, voortvluchtigen gearresteerd worden, sans-papiers opgesloten, fouilles uitgevoerd worden, mensen in beschuldiging gesteld worden voor vanalles en nog wat.

Het is duidelijk dat de STIB deel uitmaakt van het veiligheidsbeleid van de stad. Het veiligheidsbeleid dat ons altijd meer adem ontneemt, ons altijd nog maar meer doet stikken, met hun metalen ogen die ons bespieden, hun flikken die ons in elkaar rammen, hun gsm’s en gpssen die ons achtervolgen. Het is daarom dat er wijdverspreide sabotagetechnieken plaatsvinden op het hele territorium, dat wij solidair zijn met elkaar, en medeplichtig in de aanval.

Rebelleren, niet integreren – Het gebouw van de Integratie- en Inburgeringsdienst in het Leuvense kreeg bezoek van kwaaie rakkers. De ruiten werden ingesmeten en op de gevel werd de slogan “Vrijheid is geen burgerschap” achtergelaten. Integratie en inburgering heet het in de taal van de Staat, wij verstaan assimilatie, verplicht schikken naar de geboden van arbeid en autoriteit, hetzelfde als iedereen worden. Geen wonder dat rebellen ervoor kiezen om zand te strooien in de integratiemachinerie.

Terug naar de bron – Een brand vernielde de hoogspanningskast die de commerciële drukkerij Mercatorpress in Jabbeke van stroom voorziet. Die drukkerij drukt ondermeer alle reclamestront en consumptie-oproepen van supermarkten als Delhaize, Carrefour, Colruyt etc. De brand legde delen van de drukkerij voor minstens een week plat.

Dat ruikt naar vuur – Een BMW-autodealer in Sint-Niklaas kreeg een nachtelijk brandbezoek. Op de parking van het bedrijf gingen meer dan tien BMW’s in de fik. Het vuur beschadigde nog meer voertuigen en verwoeste een deel van de ateliers. De auto-industrie is zeker een symboolsector van het kapitalisme... en het doet altijd plezier om de koopwaar te zien branden. Een beetje daarvoor vond een gelijkaardige aanval plaats in Haasrode, waar vier voertuigen van een SAAB-autodealer ’s nachts in brand werden gestoken. En nog enkele weken daarvoor was het de beurt geweest aan een Jaguar-autodealer in Waterloo, waar vier Jaguars verwoest werden.

Woede tegen de Autoriteit – Er werd een granaat geworpen tegen het gemeentehuis van Anderlecht. De ontploffing beschadigde vooral een aantal voertuigen van het Anderlechtse OCMW en van de gemeente. *Maar wie zou er nu toch iets tegen de autoriteiten kunnen hebben? Hoe bedoel je, je kotst op de staat?*

Geen wet, geen sharia

Vaak vertrekken veronderstelde tegenstanders in feite vanuit dezelfde basis, delen ze eenzelfde logica en verschillen slechts de gevels van hun 'oplossingen'. Neem nu bijvoorbeeld politiekers. Allemaal willen ze zich van elkaar onderscheiden, stellen ze een ander 'program' voor. Maar ze zijn het er altijd over eens dat *zij*, de politiekers van alle geuren en kleuren, de enigen zijn die in staat zijn om het samenleven te organiseren. Geen enkele politieker gelooft in het vermogen van elk menselijk wezen om zelf zijn leven te organiseren, naar zijn of haar verlangens en behoeften, samen met anderen. De politieker, alle politiekers, zijn het uiteindelijk eens: er is een macht nodig die de samenleving dirigeert, en de samenleving moet aan deze macht gehoorzamen. Al de rest is slechts nuance, niets fundamenteels.

Het spektakel dat politie en islamistische militanten vorige week opvoerden in Molenbeek is in hetzelfde bedje ziek.[1] De politie wil de wet van de Staat doen respecteren, de islamisten beweren te strijden voor de wet van God. Beiden zijn het uiteindelijk eens: er is een wet nodig, want de mensen, de individuen, zijn niet in staat, erger nog, mogen in geen enkel geval *de vrijheid* hebben om zelf te beslissen over hun levens, over hoe ze met anderen omgaan. Zeker, sommige wetten laten meer "manoeuvreruimte" dan anderen, maar uiteindelijk is het nooit iets anders dan het reglement van de grote gevangenis die de huidige samenleving is. Politie, Staat, islamisten: ze geloven allemaal maar in één ding: Autoriteit. Hun grote gemeenschappelijke vijand, dat is de vrijheid. De Staat toont dat goed aan door allen die het huidige systeem radicaal in vraag stellen te onderdrukken, allen die de *vrijheid* nemen om te vechten voor een radicale verandering. De islamisten tonen dat van hun kant goed aan door allen die vrij willen leven, zonder dwang, te onderdrukken: zowel in het dagdagelijkse straatbeeld waar ze hun moraal en folterstraffen proberen opleggen aan elke "zondaar", als onder de islamistische regimes elders die alle oppositie, alle vrijheid, alle individuele wil uitroeien.

We leven in een wereld, in een stad, vol spanningen, sociale spanningen tussen rijken en armen, tussen regeerders en geregeerden, tussen uitbuiters en uitgebuiten. Conflicten zijn niet zeldzaam en uiten zich op duizenden manieren tijdens rellen in de wijken, tijdens wilde stakingen in bedrijven, bij de weigering om zich te onderwerpen aan de statelijke autoriteit, bij revoltes, bij sabotages van de verstikkende dagelijkse gang van zaken. Iedereen *voelt* dat er niets opgelost gaat geraken, dat de tegenstand altijd maar sterker zal worden en dat er moet gestreden worden, dat er een opstand nodig is om een radicale en diepgaande transformatie mogelijk te maken. Het is geen toeval dat de Staat zich vandaag langs alle kanten versterkt en er zelfs aan denkt om soldaten de Brusselse straten op te sturen om ons te onderwerpen. Het is geen toeval dat reactionaire en autoritaire krachten zoals de islamisten proberen om zich "aan het hoofd" van de sociale conflictualiteit te plaatsen. Want allen voelen dat de storm op een gegeven moment gaat losbarsten, maar niemand weet waar die storm ons zal voeren. En al die figuren, van de Staat over de politieke partijen tot de islamisten en de fascisten, willen de Macht, vrezen de vrijheid die mogelijk zal worden van zodra de sociale storm losbarst. Al die krachten willen ons leiden en dirigeren, ons opleggen wat we moeten doen en niet mogen doen, wat we moeten denken en wat we moeten voelen.

Geen halve woorden nu: wij zijn revolutionairen en anarchisten, wij willen niemand leiden of dirigeren en al altijd hebben wij de oorlog verklaard aan elke vorm van Autoriteit. Statelijk of islamistisch, democratisch of fascistisch, alle autoriteit is vijand van de vrijheid. Elke autoriteit zal altijd proberen ons te veroordelen op te sluiten, ons uit te roeien vanaf het moment dat we zelf beginnen nadenken, zelf beginnen handelen, beginnen vertrouwen op onze vermogens om deze wereld radicaal te veranderen.

Dus tegenover de pogingen van islamisten om zich de smeulende ontevredenheid en revolte toe te eigenen, tegenover allen die beweren de autoriteiten van vandaag te bestrijden om ze dan morgen te vervangen door andere autoriteiten, tegenover de Staat die zich opmaakt om de duimschroeven voor allen aan te draaien: *autoritairen van alle geuren en kleuren, ge kunt de pot op!*

1 Waarmee we niet willen gezegd hebben dat iedereen die toen de flikken uitschold of aanviel, per se een islamist was. Integendeel, een aantal islamisten probeerden gewoon de gezonde afkeer van de flikken voor hun ranzige kar te spannen.

De staat bespiedt ons, laten we haar ogen uitkrabben

130 nieuwe bewakingscamera's in Schaarbeek en Sint-Joost

De beslissing werd al een tijdje geleden genomen, maar vanaf juni zijn ze er daadwerkelijk aan begonnen in de politiezone Noord van Brussel. 130 "intelligente" camera's, wat wil zeggen in staat om "verdacht gedrag" automatisch te detecteren en signaleren, 360 graden zicht en uitgerust met microfoons om gesprekken op te nemen.

In naam van de veiligheid zullen de wijken van Schaarbeek en Sint-Joost alsmaar meer lijken op openluchtgevangenissen. Bovenop het bloeiende aantal uniformen in alle kleurtjes, geïntegreerde beschermingssystemen voor winkels en banken en de militaristische invasie van de STIB, haar controleurs en haar camera's, ziedaar dus een politie die beweert overal voortdurend te kunnen, willen en moeten bespieden. De drone (een klein onbemand helikoptertje) die ze reeds een jaar geleden aankochten, blijkt dan slechts de kers op een reeds erg beschimmelde taart te zijn.

Beetje bij beetje probeert de stat alle mogelijke haarden van conflictualiteit in te dijken en om te vormen tot bewaakte en geflikkeerde zone's. Die conflictualiteit drukt zich zeker op een erg diverse manier uit en is niet altijd even 'aangenaam'. De ramen van een bank inslaan om het kapitalisme aan te vallen is niet hetzelfde als de oude dame van om de hoek aan te vallen die net haar pensioentje van die bank heeft gehaald. Maar politie en staat liggen van zulke bedenkingen niet wakker: de illusie die ze willen verspreiden, is dat ze de controle opdrijven voor *ons* welzijn en *onze* veiligheid... terwijl het *hun* welzijn en *hun* veiligheid is die ze willen beschermen.

De camera's die ze aan het plaatsen zijn, zeggen veel over de wereld waarin we leven, een wereld die, zoals we zeiden, alsmaar meer lijkt op een openluchtgevangeniskamp. De sociale gevangenis is niet alleen de controle, de camera's, de uniformen en alle technologische gadgets zoals GSM's en chipkaarten die een nauwkeurige bewaking van de individuen toelaten; *het is ook de onmogelijkheid om uit* wat is *te geraken.* Onmogelijkheid om uit de armoede en het krabben aan het einde van de maand te geraken; onmogelijkheid om te ontsnappen aan levens die alsmaar meer ontdaan worden van betekenis en vreugde; onmogelijkheid om te breken met de verwoestende kadands van werk en consumptie. Erger nog: de onzichtbare muren van deze gevangenis die ons allen opsluit, belemmeren alle zicht op de horizon van de mogelijkheden, van andere werelden, van andere levens dan wat ons vandaag opgelegd wordt.

Waarom klagen, of eerder, *waarom strijden tegen deze camera's en ze saboteren?* De voorzichtige klaagzangen van zovele democraten, mensenrechten-isten & co draaien altijd rond dezelfde argumenten: "recht op privacy", massale investeringen in veiligheid eerder dan in het sociale veld, controle en fichage "zonder onderscheid" van de hele bevolking... Uiteindelijk zijn dat klaagzangen die liever een gouden dan een grijze kooi willen, liever een "macht met een geweten" dan een "slechte macht"... En wij, wij willen geen democratische kooien, noch dictatoriale kooien, geen grijze noch gouden kooien. Wij verzetten ons tegen camera's voor heel andere redenen.

Als we de controle en camerabewaking proberen saboteren, dan is dat niet omdat we geen *slechte bedoelingen* zouden hebben en de sociale orde geen schade zouden willen berokkenen. Als we de ogen van de staat proberen uitkrabben, dan is dat niet om één of ander recht te verdedigen, maar om onze revoltes in de straat te verdedigen tegen de staat die ze probeert te onderdrukken. Als we de voedingskables van die camera's doorknippen, dan is dat niet omdat we ons allemaal willen voordoen als onschuldigen en slachtoffers, maar omdat ons schuldig-zijn in zekere zin onze trots is. Schuldig aan te revolteren, schuldig aan te stelen van degenen die veel geld hebben eerder dan te werken om een baas te verrijken, schuldig aan de aanval tegen alles wat de autoriteit belichaamt, schuldig aan het verlangen onze eigen levens in handen te nemen.

Oncontroleerbaar, onbewaakbaar, wetteloos... laten we *de vrijheid* leren smaken in het gevecht tegen alles wat ons onderdrukt.

Ze vinden het niet leuk daar geraakt te worden

Eenvoudige stickers (zoals die hiernaast) volstonden om tijdens de voorbije wijken onrust te veroorzaken in de middens van de ambtenaren van de Europese Unie in Brussel. Dag na dag werken deze ambtenaren aan de uitbouw van de grote autoriteitsstructuur op Europees niveau. Dag na dag maken ze zich direct verantwoordelijk voor de massale verdrinkingen van immigranten in de Middenlandse Zee, organiseren ze collectieve deportaties en per militair vliegtuig van allen die ze 'ongewenst' achten in hun Europese superstaat. Ze beslissen om landen als Griekenland, Ierland, Portugal of Spanje dood te bloeden door brede lagen van de bevolking te verarmen in naam van de economie, om het kapitalistische systeem en de staatsmacht te vrijwaren. In alle landen doen ze anti-terroristische en politionele richtlijnen doorvoeren om alle strijd, alle revolte de kop in te drukken. Door hun wetten, richtlijnen en bouwprojecten (TGV-lijnen, hoogspanningslijnen, dammen,...) dragen ze bij tot de versnelde verwoesting van de natuur, de omgeving waardoor we allemaal afhankelijk worden van hun doods systeem. Maar dat wist je waarschijnlijk al.

Maar... wat hen zorgen baart dat je het zou weten of dat je het te weten zou komen, is dat hun macht niet zo onkwestbaar is als ze zichzelf voordoet. Dat de Europese Unie geen spook is, maar bestaat uit mensen en structuren die haar belichamen. En dat hier, in Brussel, een groot deel van die mensen dag na dag naar hun ambtenarenwerk hollen. Toegegeven, ze wagen zich maar zelden in de Brusselse wijken, ze tieren welig in hun alsmaar uitdeinende stolp die 'Europese wijk' genoemd word, en slapen in de enkele rijke delen van de stad.

We zouden het kunnen opnemen als een uitdaging, een uitdaging voor allen die woedend zijn op deze wereld en op de macht. Een uitdaging om Brussel een "no go zone" te maken voor die eurocraten. Een uitdaging om hen te laten voelen dat alles wat ze bedisselen en beslissen altijd gepaard zal gaan met een franke sociale vijandelijkheid. Dat de afkeer die we voelen voor elke bureaucraat, voor alle dienaars en bouwers van de macht, of ze nu lokaal of Europees zijn, die eurocraten niet zal sparen.

HET JACHTSEIZOEN IS BEGONNEN !

Kleine schets van de recentelijke vijandelijkheden tegen de eurocraten en de Europese instellingen in Brussel

Mei 2012
In de Europese wijk duiken vijandige stickers ten opzichte van de eurocraten op. De vakbonden van de Europese ambtenaren stellen een open brief op aan de president van de EU, waarin ze hun vrees uitdrukken voor een verhoging van de vijandelijkheden en meer veiligheid, meer flikken eisen om hen te beschermen.
Journalisten die in de Europese wijk werken en europarlementariërs maken tegelijkertijd hun beklag: ze voelen zich erg vaak doelwit van vandalen en dieven. Een aantal Duitse europarlementariërs en Franse journalisten stappen naar de media om te wijzen op de "ongehoorde sociale onveiligheid in Brussel".

April 2012
Op de metrolijnen naar de Europese wijk worden eurocraten meermaals verwelkomd door groepen van "oncontroleerbare elementen" die door middel van liedjes uiting geven aan de waardering die ze koesteren voor deze dienaars van de macht. De eurocraten voelen zich ongemakkelijk, verbergen zich of vluchten weg; vele andere passagiers lachen. De oncontroleerbaren delen ook pamfletten uit en plakken affiches op de metrostellen.

Maart 2012
Het metrostation Schuman, onder het Europese Parlement, wordt volledig ondergeverfd met weinig vriendelijke slogans voor de EU zoals "stront-eurocraten" of "fuck het geld".

Februari 2012
In Sint-Joost, op twee stappen van de Europese wijk, worden 's nachts twee wagens van europarlementariërs, een wagen van een NAVO-ambtenaar en een wagen van een diplomaat in brand gestoken. Die wagens zijn in feite herkenbaar aan hun speciale nummerplaat. Europarlementariërs: nummerplaat beginnende met EUR, in blauwe letters op een witte achtergrond. NAVO-mooordenaars: nummerplaat met blauwe cijfers en letters op een witte achtergrond. Diplomaten: nummerplaat beginnende met de letters CD.

Of nog...
In september 2011 zet een brand in een elektriciteitscabine de hele Europese wijk zonder stroom. De ambtenaren moeten ophouden met werken en de gebouwen verlaten.
In maart 2011 wordt overdag een onderhoudslokaal in het gebouw van de Europese Raad in brand gestoken. De politie vindt er bidons olie terug.
Zoals reeds gezegd werd, klagen de europarlementariërs over het weinig vriendelijke onthaal in Brussel: sack-jackings, diefstallen, overvallen, vandalisme,...
Tenslotte, want dat was toch erg mooi: in februari 2011 vindt de derde (succesvolle) overval in een jaar tijd plaats op een bankkantoor binnenin de gebouwen van het Europese Parlement.

Vorst, Sint-Gilles... elke gevangenis is onleefbaar

Sinds enkele weken geniet de gevangenis van Vorst de aandacht van enkele hooggeplaatste piffen, onder andere een procureur. Na zijn actieve deelname aan het opsluiten van duizenden personen (onder andere in Forest), verklaart deze meneer de procureur de gevangenis van Vorst *onleefbaar*, pff… Wij vragen ons af: is ze dat niet al jarenlang? Met vier op een cel voor twee, bestek delen omdat er niet genoeg is, geen medische zorgen voor gevangenen die aan tuberculose lijden, niet meer dan één uur wandeling per dag,… En als kers op de taart: staakacties met minimale dienstverlening door de cipiers, hetgeen altijd de situatie binnen in de gevangenis verergert: geen wandeling, geen bezoek, geen douche, geen activiteiten.

Op een namiddag in mei werden er twee grote spandoeken omhoog gehangen in Sint-Gillis: één aan de Hallepoort en een tweede boven de Vorstse Steenweg, bij de inkom van Sint-Gillis. Op de spandoeken stond geschreven:"Forest, Sint-Gillis, elke gevangenis is onleefbaar. Laten we de gevangenissen vernietigen." Gedurende een goed uur hebben kameraden daar dit pamflet uitgedeeld.

Vervolgens is er de burgemeester van Vorst die zich ermee moeit en het gebouw *onbewoonbaar* verklaart. We hebben ons afgevraagd: wat zou dat toch kunnen zijn, een *leefbare* gevangenis, of een *bewoonbare* gevangenis? Een antwoord hebben we niet gevonden. Zelf een gouden kooi blijft nog altijd een kooi, niet? De staat echter heeft haar plannen om nieuwe gevangenissen te bouwen, waarvan ze beweert dat deze "menselijker" zullen zijn dan de oude structuren als Vorst, Sint-Gillis, Verviers (onbewoonbaar verklaard in de herfst van 2011). Het zullen grotere gebouwen zijn, met meer cellen, om nog meer mensen in op te sluiten. Het zullen propere etablissementen zijn, steriel, als laboratoria waar men op mensen experimenteert: hoe kunnen we de gedweeheid injecteren?

Hetgeen waarvan de mannen van de macht feitelijk echt wakker liggen is niet zozeer de vraag of de gevangenis van Vorst *onleefbaar* of *onbewoonbaar* is, maar eerder de mogelijkheid, die niet onbereikbaar is, dat ze *onbeheersbaar* wordt. Dat de gevangenen hun moed verzamelen, niet langer meer wachten op de "goodwill" van de hooggeplaatste piffen en zich revolteren, niet enkel als een kreet van leven en vrijheid, maar om het gebouw te vernietigen. Vandaag, in Vorst als in andere gevangenissen, ligt er een mogelijkheid te grijpen: het beschadigen van de vitale aspecten van de gevangenis (zoals de kanalisatie, de elektrische circuits,…) zou hun sluiting met zich kunnen meebrengen.

De revolte, de muiterij zijn inbeeldbare opties, die in praktijk gebracht worden sinds het ontstaan van de gevangenissen. In België wordt het goede reilen en zeilen van de opsluiting verstoord sinds jaren. Ontsnappingen, rellen, protest, gijzelingen van cipiers, medeplichtigheden worden gecreëerd in de revolte. Buiten, aan de andere kant van de muur, gaan er andere weerspannige rebellen over tot de aanval: agressie tegen cipiers, aanvallen tegen de bedrijven die geld verdienen met de opsluiting, brandstichtingen tegen gebouwen van justitie en politie,…

Maar als wij oproepen tot revolte in en tegen de gevangenissen, dan is dat evenzeer omdat wij ons buiten ook in de gevangenis bevinden. Een gevangenis in open lucht, ja, maar die ons niettemin opsluit. Opdat iedereen in zijn cel blijft, de cel van zijn leven. De namen van deze cellen variëren tot in het oneindige: werk, school, armoede,… en wij, de gevangenen, worden op duizend verschillende manieren gesurveilleerd. Ook daar roepen we op tot revolte. Revolte tegen de gevangenisstad waarin we wonen, tegen alles wat ons onderdrukt en uitbuit. Als we er een beetje over nadenken, dan vinden we duizenden manieren om het dagelijkse functioneren van de macht te verstoren. Om dat wat onleefbaar is, onbeheersbaar te maken. Beeld je Brussel is, het volstaat om rondom je heen te kijken, niet langer met de ogen van de berusting, maar doorheen de ogen van iemand die naar vrijheid verlangt. Wetende dat elk gebaar van revolte, elke weigering om het hoofd te buigen, elke sabotage van het dagelijkse reilen en zeilen een echo zal kennen.

De chaos en het onvoorspelbare zijn de vijanden van de orde en de controle, de wanorde onze vreugdevolle taal.
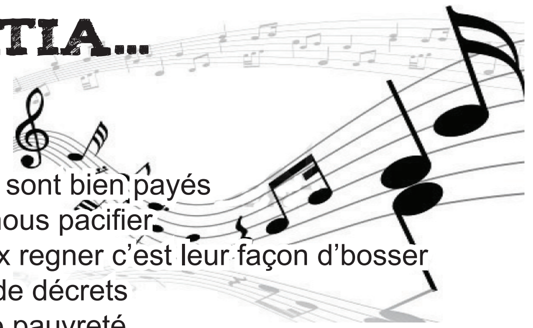
Steen na steen, muur na muur, laten we alle gevangenissen vernietigen.

Vrijheidsnames

In de gevangenis van Andenne gijzelden twee gevangenen een cipier en verwondden drie anderen met zelfgemaakte messen. Eén van de twee gevangenen slaagde erin om buiten te geraken en een wagen te carjacken. Hij liet de cipier gaan, maar werd verderop jammer genoeg klemgereden door de politie. In de gevangenis van Aarlen slaagden twee gevangenen erin te ontsnappen door twee cipiers te gijzelen. De cipiers zagen zich verplicht om de poorten naar de vrijheid wagenwijd open te zetten. Een week later, in Ittre, probeerde een gevangene op de binnenplaats een cipier te gijzelen. De cipier ontkwam, maar een andere gevangene probeerde het op zijn beurt. Wederom mislukt de poging, maar alles eindigt in een schoon gevecht tegen de cipiers op de binnenplaats. De gevangenen verjagen de cipiers van de binnenplaats en weigeren terug te keren naar hun cellen. De politie komt tussenbeide om de revolte en de solidariteit de kop in te drukken. Pas tegen 22u 's avonds wordt de orde 'hersteld'. In Tournai liet een gevangene de deuren voor zich openen door te dreigen met een bom. Toen hij buitenkwam, werd hij besprongen door de flikken. De 'bom' was vals. De gevangene in kwestie werd overgeplaatst naar de isolatiemodule in Brugge.

EERBETUIGING AAN EUROCRATIA...

Op het deuntje van « Aux champs Elysées »

Tous ces gens là bien costumés
Dans leur cravate trés bien sérres
Faudrait pas non plus oublier qui ils sont vraiment
Dans leurs buildings bien cachés
Au dessus de la misère qu'ils créent
Se cachent des responsables de nos emmerdements

Gros tas de fumiers
On sait où vous trouver
Qu'ce soient les roms les sans papiers
Tous les pauvres, les prisonniers
Y aura toujours de la racaille à écraser
A coup d'stylos sur du papier
C'est nos vies que vous jouez
Comme avec des pions sur un échiquier

Ca c'est sûr qu'ils sont bien payés
Pour nous gérer nous pacifier
Diviser pour mieux regner c'est leur façon d'bosser
A coup de lois et de décrets
Ils légalisent notre pauvreté
Font tout pour nous faire oublier c'que c'est qu'la liberté

Gros tas de fumiers
Va falloir vous planquer!
On va pas s' laisser laminer
Ni par vos flics ni vos huissiers
Y aura toujours d'la racaille prête à se révolter
Et faudra pas venir hurler
Quand on s'mettra tous à piller
La guerre sociale vous la créez
Ce sera plus le moment de v'nir pleurer tsoin tsoin

EEN COMPROMISLOOS STRIJDPARCOURS

Voorstelling van de autobiografie "Pestifera la mia vita" van Claudio Lavazza

« Ik heb bijna alle dromen die ik had verwezenlijkt, ven ik maak vaak de vergelijking tussen mijn bestaan en dat van de arbeider die ik zou geweest zijn mocht ik in mijn dorp gebleven zijn. Zoals mijn oude schoolmakkers zou ik vandaag zeker getrouwd zijn en kinderen hebben. Ik zou verplicht zijn tien uur per dag te werken om mijn familie te onderhouden. Kapot van het werk zou ik 's avonds naar die idiote beeldbuis staren, vanuit de zetel met pantoffels aan. Daarna naar bed, doodop en kapot... Dan zou ik vandaag waarschijnlijk niet in de gevangenis zitten.
Maar zelfs als het mogelijk zou zijn om terug te keren op mijn passen, zou ik geen millimeter wijzigen aan de weg die ik gekozen heb. Wat zou er van mij geworden zijn als de strijd mijn pad niet verlicht had? »

Aan het einde van de jaren 70 trok Claudio Lavazza zoals zovele woedende jongeren van zijn generatie, erop uit «om de hemel te bestormen», poging om de bestaande wereld radicaal te subverteren. In 1981 vinden we Claudio bijvoorbeeld terug binnen een gewapende groepering die zich toenertijd bezighield met aanvallen tegen cipiers, ontsnappingen (twee kameraden bevrijd uit Frosinone en vier anderen uit Rovigo), maar ook met wraakacties tegen handelaars die overvallers hadden doodgeschoten.
Vanaf 1980 duikt Claudio onder, hij trekt naar Frankrijk en vervolgens naar Spanje. Zijn ballingschap zal nooit een «vlucht» zijn, maar wel degelijk een internationalistische keuze om de strijd verder te zetten daar waar men zich bevindt en met de middelen die men gepast acht. In 1996 wordt Claudio aangehouden in Cordoba na een bankoverval waarbij twee flikken sterven. Hij zal veroordeeld worden tot een zeer zware straf voor de overval in Cordoba en meerdere andere bankovervallen in Spanje en Frankrijk.
Claudio zat tot 2006 in het isolatieregime FIES en nam onophoudelijk deel aan de strijden binnen. Vandaag moet hij nog tientallen jaren uitzitten, zonder dan nog te spreken van de veroordeling tot levenslang, bij verstek, in Italië.

Voorstelling van dit boek, dat verscheen in het Italiaans en het Spaans, door een kameraad uit Italië; daarna discussie.

Donderdag 5 juli om 20u
Grooteilandstraat 32
1000 Brussel

acrata
anarchistische bibliotheek

Brique par brique

Se battre contre la prison et son monde (Belgique 2006-2011)

340 pagina's – 5 euro - Nederlandstalige versie komt eraan

Vijf jaren onrust in de Belgische gevangenissen. Vijf jaren revoltes, opstanden, ontsnappingen. Vijf jaren agitatie, acties en aanvallen tegen de gevangenis en haar wereld. Vijf jaren pijn, isolatie, bestraffingen, afranselingen en ook doden. Vijf jaren woorden die de vrijheid verbeelden en bijgevolg de noodzakelijke vernietiging vooropstellen van alles wat haar belemmert. Vijf jaren zonder rechtlijning parcours, zonder andere logica dan de hartkloppingen van het leven zelf en het gevecht voor vrijheid dat het inspireert. Dit boek zal dus sowieso slechts een poging zijn om een levende kracht te delen die zovele gevangenen binnen en buiten heeft aangemoedigd, zovele kameraden, zovele onbekenden en anonieme rebellen, om te vechten tegen de gevangeniswereld.
Dit boek brengt teksten, pamfletten, affiches, acties en aanvallen van de laatste vijf jaren bijeen, een greeop uit de strijd tegen de gevangenis en haar wereld.

Je kan dit boek bestellen via email naar hors.service@hotmail.com of eerder eens langskomen bij Acrata in het centrum van Brussel.

Rebelleren, niet berusten – In het gesloten centrum van Merksplas, waar de staat mensen opsluit die ze "ongewenst" acht in afwachting van ze te deporteren, vonden zware rellen plaats tussen gevangenen en cipiers. De cipiers riepen versterkingen in van de politie om de orde te herstellen. De interventie van de politie was bijzonder bruut, naar zeggen van de opstandelingen.

Wraak is een schotel die koud gegeten wordt... of ook heet – In Luik overmeesterden werknemers van het bedrijf Big Mat Cataldo drie van de vier overvallers die net de Krefel-winkel ernaast overvallen hadden. De werknemers leveren de drie uit aan de politie. Enkele weken later gaat bijna de hele Big Mat in vlammen op door opzettelijke brandstichting. Geschatte schade: 2 miljoen euro. En geen werk meer voor de gedreven burgerwachten, uiteraard.

Laten we het werk vernietigen – In Bierbeek vielen onbekenden het gebouw van Job-Link aan, een instelling ter promotie van de arbeid, aan de vooravond van de eerste mei. Eerder dan de tandem vakbonden-bazen te vieren, laten we klinken op de vernietiging van het werk. In Leuven vernielden nachtelijke stappers dan weer de ramen van een grote supermarkt op de Bondgenotenlaan.

agenda

• **Acrata -** anarchistische bibliotheek

In de bibliotheek van het lokaal vind je boeken en publicatties die vooral gaan over de geschiedenis van sociale strijd, de anti-autoritaire kritiek en het anarchistische gedachtegoed. Door de tijd heen uitte de strijd tegen de overheersing zich op verschillende manieren en terreinen: in de arbeidersbeweging, in de strijd tegen de vele vormen van gevangenis en vervreemding, in het verzet teggen de technologisch-industriële vervuiling, in de stormloop tegen de vele onderdrukkingsmechanismen die kind zijn van autoriteit. Ideeën en geschiedenissen die strijdervaringen en -perspectieven delen en aansporen tot revolte. Je kan deze publicaties ter plaatse consulteren of uitlenen.
Bij de distro van het lokaal kan je publicaties (bladen, boeken, brochures, pamfletten en posters) verkrijgen met als gemeenschappelijke grond de onverzoenlijkheid tegenover deze wereld van uitbuiting en onderdrukking.

Grooteilandstraat 32, 1000 Brussel

Openingsuren
Elke donderdag van 17u tot 21u
Elke zaterdag van 14u tot 18u

• Activiteiten in **Acrata**

Donderdag 28 juni om 20u. Discussie
« Zij die halve revoluties voeren, delven hun eigen graf. »
Kritische terugblik op de conflictualiteit in Frankrijk aan het einde van de jaren 60.

Donderdag 5 juli om 20uh. Discussie
Een onverzoenlijk strijdparcours
Voorstelling van de autobiografie van Claudio Lavazza

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact
hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.com

Steunabonnement
Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling
Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.